కరివేపాకు

వీరాజీ

కరివేపాకు నుంచి బంగారం చేయడం యెలా గంటారా ? అది చాలా కష్టం. కష్టమే గాని అసంభవం కాదు.

* * *

రంగాజమ్మగారు మా ఇల్లుగలావిడ కనుక నేను ఇలా చెప్తున్నాను అనుకోవద్దు. నిజంగా ఆవిణ్ణి యెవరు చూసినా 'మాదొడ్డ యిల్లాలనే' చెప్పుకుంటారు. ఏభై య్యేపడి తొంగిచూస్తూ ఉన్నప్పటికీ ఆమెకు భగవంతుడు అందమైన మెడ నిచ్చాడు. ఆరోగ్యమైందది. కనీసం నూటయాభై, రెండు వందల గ్రాములకు తక్కువ బంగారం ఆమె ఏ సమయంలోనూ ధరించదు. ఐనా నాకా బంగారంమీద ఆశా లేదు. అక్కసూ లేదు. ఎందుకంటే వాకీ మహా (!) నగరంలో ఆవిడే కనుక యిల్లు యివ్వకపోతే, నేను నా పెళ్లాం పిల్లలతో అల్లాడి పోదును.

ఈ వూరు సంగతి మీకు తెలియదు. ఇక్కడ అద్దెకు కొంప కావాలి అంటే జీతం రాళ్లు తెచ్చుకుంటూ, పెళ్ళాం, పిల్లల్తో కలో గంజో తాగి బ్రతుకుతాను అన్న వాడికి మాత్రం అంత సుళువుగా దొరకదు.

''అందుకనే మీరే శిక్షయినా వేయండి, కావాలంటే మీ యిల్లు కావలా కాయమన్నా జో హుకుం గాని యీ శిక్షమాత్రం వద్దు. ఈ ట్రాన్స్ఫర్ పారేయకండి'' అని నే మొత్తుకున్నాను.

''బెజవాడ మహాపట్నంలో మొదటిది కొంప దొరకదు. దొరికినా అందులో నీళ్ళు దొరకవు. ఈ రెండు ఉన్నా యిల్లుగలవాళ్లవి ఏనుగు దాహాలు. ఇవంతా అలా ఉంచి అసలే బక్క శరీరంవాణ్ణి. దీన్ని నా పెళ్లాం పిల్లలికీ గాకుండా దోమలు భోంచేస్తాయి'' అని మొత్తుకున్నాను. వింటేనా ? మా యజమాని వాసుదేవరావుగారు !

''పైగా మీ అత్తవారింటికి, యిటు మీ తాతగారి వూరికీ కూడా దగ్గరగా ఉంది. ఫర్వాలేదు. నీదే ఛాన్సనుకో'' మన్నారు.

సరే ! నేను మా ఆవిణ్ణి, ముగ్గురు పిల్లల్నీ మా మామగారింట్లో వదిలేసి వచ్చి యిక్కడ భోజనం టిక్కెట్ల పుస్తకం కొనుక్కున్నాను. అయితే వాళ్లు మాత్రం రెండేళ్లు భరించగలరా ? అందుకనే యిల్లు వెతుకుతున్నట్లే చెప్పి వదిలి వచ్చాను.

ఆపద్బాంధవుడిలా మా చిన్ననాటి మిత్రుడొకడు యిక్కడే ఉంటున్నాడు. వాళ్లింట్లో ''వాళ్లు'' (పెళ్లాం వాడికీ ఒక్కర్తే లెండి) పురిటికి వెళ్లారు వాడి ధర్మమాని ఆ పంచనే మేం యిద్దరం పేకాడుకుంటూ పడుంటున్నాం.

కాని మా ఆవిడ యీలోగా 'కాకిగోల' మొదలెట్టింది. ఇలా ఉత్తరాలు రాసేది.

''చి. ముగుణకు కాస్త రొంప, జలుబూ చేశాయి. మీకోసం దిక్కులు చూస్తోంది. నానిగాడు గుమ్మం తగిలి పడిపోయినాడు నిన్న మధ్యాహ్నం. కొంచెం ముక్కుమీద దెబ్బ తగిలినది. నాకు మాత్రం నీరు లేనిదే తోచును గనుకనా ? దోమలు యెక్కడ లేవు కనుక ? అంతగా అయితే దోమ తెరలు కొనుక్కోవచ్చును. నీళ్లా ? అవి యెక్కడ వస్తున్నాయి కనుక. బావిగల యిల్లు చూడండి. పప్పు ఉడికే నీరు ఉన్న చాలును. రాత్రుళ్లల్లో మీరు ఎలాఉంటున్నారో యేమో, నాకు మాత్రం కునుకు పట్టుటలేదు...''

దోమలకు భయపడి కాపురాలు మానుకుంటామా...''

కార్డుమీదే ఒక రామాయణం రాయమన్నా రాస్తుంది మా ఆవిడ. అక్షరాలు ఆవగింజలంతేసి ఉంటాయి కనుక ఫర్వాలేదు! పరాయివాళ్లు వోపికతో చదవలేరు.

అందుచేతనే గృహాన్వేషణ కార్యక్రమం సీరియస్గా మొదలెట్టేను. కొందరిని 'బాబ్బాబూ' అన్నాను. కొందరి చేతులు పట్టుకుని యిచి 'కాళ్లు' అన్నాను. ఇలా వెతుకుతూ ఉండగా గొప్ప ఆపద్బాంధవుడిలా కనపడ్డాడు.

'ఫలానా చోట ఒక యిల్లు ఉంది' అని చెప్పాడు.

''వచ్చి నీ కడుపున పుడతాను. కాస్త వచ్చి చూపెట్టవయ్యా బాబూ'' అంటూ ఉండగానే

వాళ్ళావిడ సినిమాకి వెళ్ళిందిట. ఎదురుచూస్తూ ఉంటుందిట. పారిపోయాడు. కొత్తగా పెళ్ళయింది లెండి. వాడి ధర్మమా అని వీధిపేరు చెప్పాడు. "కరివేపాకు చెట్టు పెద్దది ఉంటుంది. అదే ఆనవాలు" అని కూడా అన్నాడు.

వెళ్ళాను.

మేడ యిల్లే. దూరంనుంచే నా కంటికి 'ఒయాసిస్సు' లా కనపడ్డది. అదే కాబోలు కరివేపాకుచెట్టు. అంతెత్తుంది. మేడమీద నుంచి నాలుగు రెమ్మలు కోసుకుంటే చాలు. చెట్టెక్కనూ కూడా అక్కర్లేదు అనుకున్నాను. కాని దగ్గరగా వెళ్ళేసరికి నాలోని యీ ఉత్సాహం సగమై పోయింది. ఇంత పెద్ద యిల్లు. అద్దె కిస్తారా ? అని ఏ మొహం పెట్టుకుని అడగనూ ?

కాని పట్నవాసాల్లో ఒక్కో మేడను ఎనిమిదేసి, పదేసి భాగాలు చేసి పది పదిహేను కుటుంబాలకు యిచ్చే ఆచారం ఉంది కదా ! అందుకనే గేటుమీద "కుక్కలున్నాయి జాగ్రత్త" అనే బోర్డు కూడా లేదు.

గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాను. నాకు లౌక్యం తెలియదని మీరనుకోవద్దు. అక్కడే ఒక పెద్ద మనిషి నెరసిన బట్టతలా, కొంచెం ముడతలుపడ్డ మొహంతో పడక్కుర్చీలో కూచొని చుట్ట కాల్చుకుంటున్నాడు.

"ఏమండీ !...."

మాట్లాడలేదు.

"చూడండీ ..." అన్నాను.

చుట్ట కొనను మధ్య మధ్య వెనకనించి తగ్గి పోతుందా అన్నట్టు చూస్తూ .... చప్పరిస్తూ .... 'సరే చూశాను' అన్నట్లతగాడు తలయెత్తి చూశాడు.

నేను వినయంగా "ఇక్కడ యిల్లేమైనా ఖాళీగా ఉన్నాయాండీ ?" అడిగాను.

"ఆవిడ లేదు. గుళ్ళోకి వెళ్ళింది."

మళ్ళీ మా బావమరిది డిటెక్టివ్ పుస్తక పారాయణం చేసుకునేంత దీక్షగా ఆయన తన 'చుట్ట' తో మునిగిపోయాడు.

"ఈ యింట్లోనే కదండీ యిల్లు ఖాళీగా ఉంది?'

"ఉంటే ?" చుట్ట తీసి మళ్ళా నోట్లో పెట్టుకుని, దళసరి కనుబొమల క్రింద నుంచి నన్ను వేళాకోళంగా చూశాడు. లేదా నేనలా అనుకున్నాను.

"మాకు కావాలండీ."

"మా ఆవిడ యింట్లో లేదు. రేపు రాదాటయ్యా !"

నేనేం బాకీలవాణ్ణిటండీ ! ఆ పెద్దమనిషి అలా విదిలిస్తే వెంచేతా ? అయినా అవసరం మనది. మా తాతయ్యకు కొంప కట్టాలనే జ్ఞానం లేకపోగా యీ అవస్థలన్నీ అని చచ్చి స్వర్గానవున్న మా తాతయ్యను తిట్టుకుని—

"కాదు సార్ ! ఓసారి చూపిస్తే...." నసిగాను

అతను మీసాల వెనుక నించి నవ్వాడు.

"ఎట్లా చూపించమన్నావ్ ! తాళాలేం నా బొడ్డున్నాయనుకున్నావా ? మా యావిడ కొంగున్నాయ్ ! ఇంతకీ మీకేమాత్రం యిల్లు కావాలి ?" అన్నాడు.

ఇలా ఏకవచన ప్రయోగం యింత త్వరగా వంత ఉపసిలాడైతే మాత్రం చేయడం నాకు నచ్చలేదు. కాని అవసరం నాది. ఇల్లు కావల్సింది నాకు కనుక వ్యాకరణదోషాలూ, గ్రామ్యా కాసేపు మరిచిపోదామనుకున్నాను.

"ఇల్లేమాత్రం అని చెప్పాలేనండి. నేనూ పెళ్ళాం, ముగ్గురు పిల్లలు.... అంటే అంతా పసి వాళ్ళేలెండి" చెప్పాను.

"ఏవూరూ ?" అన్నాడు.

"ఉద్యోగులం. ఒకవూరనేమిటిలెండి, పూర్వం యిక్కడే శివాలయంవీధిలో ఉండేవాళ్ళం, తర్వాత సామర్లకోటా, దరిమిలా నాల్తేరూ .... యిప్పుడు మళ్ళీ ...."

"సరే.... వాటాలంటూ లేవు గాని యీ క్రింది పోర్షన్ ఉంది, కావాలా ?" అన్నాడు.

ఇక మొహమాట మెందుకు ?

"అద్దె యెంత ? యెన్ని గదులూ ? బావి ఉన్నదా ? పంపులో ...."

"ఏమయ్యోయ్ ! ఆగు ఆగు ఆ వ్యవహారమంతా నాకు తెలియదు.... ఆ కరేపాకుచెట్టు చూశావా ?" అన్నాడాయన మధ్యలోనే నన్ను ఆపి.

"ఆహా" అన్నాను. నాకు కరివేపాకు కల్పవృక్షమూ అనే వ్యాసం రాయాలనే కాంక్ష ఉండేది చిన్నప్పుడు. ఏ పత్రికా అడగలేదు. నేను రాయలేదు.

చారులో వేసుకోవచ్చును కరివేపాకు. కూరల్లో సరేసరి. పోతే ఉప్మాలో అది లేకపోతే మజాయే లేదూ ....

"దాని కెంత తెలుసో నాకూ యీ వ్యవహారం అంతే తెలుసు .... పో ! రేపురా" అని ఆ పెద్దమనిషి నా ఆలోచనాతరంగాలను తెంపేశాడు !

రే పెంతదూరం కనుక !

వెళ్ళిపోయాను. మావాడింటికి వెళ్ళానే కాయితం, కలం తీసుకున్నాను. మావాడు 'పేక' కలుపుతున్నాడు.

"సారీదా ! బ్రదర్ ! యివాళ ఉత్తరం రాయాలి" అన్నాను.

వాడు నోరు విప్పేశాడు. "ఏమిటి కథ ?" అన్నాడు. "ప్రేమలేఖా ?" అడిగాడు.

"పెళ్ళానికే" నవ్వేస్తూ గట్టిగా చెప్పాను. "ఇల్లు దొరికిందిరా భాయ్ ! ఇక నీకుకూడా మీవదిన్లు (మా యావిడ అన్నమాట) యింత ఉడకేసి పడేసే రోజులొచ్చాయ్ !" అన్నాను.

"అచ్చా !" అన్నాడు వాడు. వాడికి వాడే పేక ముక్కలు పంచేసి ఎత్తి చూసుకుంటూ.

నేను ఉత్తరంలో—బహుశా నా తొలి ప్రేమలేఖ అయ్యుంటుంది అది. మా ఆవిడకే కాదు. మరెవరికీ, యిదివరకు రాయలేదు. ఒక్క ఉద్యోగం, 'లోను' కోసం తప్ప నేను 'ప్రేమలేఖ' రాసిన జ్ఞాపకం లేదు.

"....కరివేపాకు చెట్టు ఉంటే కల్పవృక్షంతో సమానమని మనం అనుకునేవాళ్ళం కదూ. ఆయింట్లో చాలా పెద్ద చెట్టు ఉంది. కరివేపాకు గురించి ఆయుర్వేదంలో ఎంతెనా చెప్పారు పెద్దలు. అది సర్వరోగ నివారిణి అనుకో. దాన్ని రోజూ కోసి చారులో వేసుకోవచ్చును. పప్పు కట్టులో, కూరలో, పులిసిన మజ్జిగలో పోపుతో పాటు కరివేపాకు వేస్తేనే మజా ....

ఇంకా దాన్ని వేచి, మిరపకాయలూ, మినప్పప్పూ కలిపి దంచుకుంటే కారప్పొడి అవుతుంది. ఇది ఇడ్డెన్లతో నంచుకుంటే అమృతంలా ఉంటుంది. నూకలక్కీ, గింజలకీ తప్ప, కరేపాకు అమ్మరూ అంటే ఎందుకనుకున్నావ్ ? దాని విలువ అపారం కనుక.

అలాంటి కరేపాకు మహావృక్షం నీడలో మనకి ఒక యిల్లు చూశాను. ఇంటి పెత్తనం యిల్లాలిది కాబోలు. ఆ వెర్రిబాగుల మొగుడు రేపు రమ్మన్నాడు. ఆ యిల్లాలు యిస్తుందనే ఆశ ఉంది. నా అంతరాత్మ అలా చెపుతోంది. నువ్వూ పిల్లలూ సిద్ధంగా ఉండండి. నేను నెలాఖరుకు మిమ్మల్ని తీసుకుని వస్తాను. ఖాయం..." మిగతా లాంఛనాలన్నీ ఉంటాయిగా ఉత్తరానికి. అవి పూర్తిచేశాను. ఇంటి శీపుతో సంతకం చేశాను. మా ఆవిడకు రాదు కాని పోలుస్తుందిలెండి.

పోస్టులో పడేశాను!

"అమ్మయ్య ! యీ వూళ్ళో కూడా ఒక మంచి కొంప సంపాదించాన" ని నిట్టూర్చాను.

* * *

మేమీ యింట్లో దిగింతర్వాత వారం తిరక్కుండానే నా శ్రీమతి చాలా విషయాలు చెప్పింది. ఆడాళ్ళ మాటలు పట్టుకుని మనం తగూలకి వెళ్ళకూడదు. అందులోనూ మనమీద అంతస్తులో—నా ఉద్దేశంతో మేడమీద అనికూడా—ఉన్న ఇంటిగలవాళ్ళతో పోట్లాడటానికి కాస్త వెనుకాడాలి!

వాళ్ళు తొక్కేయ్యొచ్చు మనమీద. లేదా రాత్రుళ్ళు మంచాలు 'బరా బర' యీడుస్తూ మనకు పీడకలలు తెప్పించవచ్చు. లేదా తూముల్లో మురికినీరు పోసేయొచ్చు. పెరట్లో మన మరుగు గదుంకేసి ఆదే పనిగా చూస్తూ ఆడా మగా పని పాటా, స్నానం గీనం చేసుకోకుండా యేడిపించుకు తినవచ్చును. ఇవన్నీ పైన ఉన్న వాళ్ళకున్న అవకాశాలు. వాళ్ళు యింటిగలవాళ్ళే అయితేనా ?

కరివేపాకు దగ్గరే తగవులాడడం నా మనసుకు చాలా నొప్పినిపించింది. పోయిన శుక్రవారం అసలు పెరట్లో ఉన్న గోరంటాకు దగ్గర వచ్చిందిట యీ తగవు.

మా సుగుణ గోరంటాకు కోసుకుంటోందిట. రంగాజమ్మగారు మేడమీదనుంచే యీ దృశ్యాన్ని అక్కణ్ణుంచే "కొంపలంటుకు పోయినట్టు" కేక వేశారుట.

"అయ్యోయ్యో ! నీ చేతులు పడా .... అలా చెట్టంతా దూసుకుంటున్నావ్ యెవరబ్బసొమ్మల్లే" అంటూ చాలా అమర్యాదగానే ఆవిడ కేకలు వేసిందిట. మా ఆవిడ చెప్పిన మాట లలా ఉన్నాయి. నేను ఆరోజే ముసలాయన్ని అడుగుదామను కున్నాను.

కాని నేను మెట్ల దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి పైనుంచి రంగాజమ్మగారి కంచు కంఠం మ్రోగుతోంది.

"ఇల్లుగలావిడ ఆయన్ని" అని అని సగర్వంగా చెప్పుకునే మా యింటిగలాయనమీదే ఆవిడ అంగ విన్యాసయుక్తంగా కేకలు వేస్తున్నది.

"నా యిల్లు నా యిష్టం...పిల్లా మేకా లేనంతమాత్రాన కొంప పందికొక్కులకీ, దొంగలకీ చిదోపెట్టుకుంటామా ?", అంటుందావిడ.

నాకు ధైర్యం చాల్లేదు.

పైగా మొగుణ్ణి "చాతకానివాడివి" నా కడుపున

'కాయ' యివ్వలేనివాడివి... "అది యిదీ అంటున్నదే ఆమె ....

నన్ను యింకా యేమేనా అనొచ్చును. నే నాఫీసుకి వెళ్ళిపోయాను. కాని మళ్ళీ యివాళ కరేపాకు దగ్గర వొచ్చింది తగవు.

రంగాజమ్మగారి వాదనలో కొంత అర్థముంది. లేకపోలేదు. నేను ఆ యింట్లో అద్దెకు దిగానే కాని, పెరట్లో ఉన్న మొక్కలకీ చెట్లకీ చేమలకీ అద్దె యివ్వటం లేదుగా ....

కరివేపాకు మొదట్లో మా సుగుణను పిలచి ఆమె యిచ్చేది. మేడమీదకు 'ఒసే పాపా! యిలా రా' అంటూ పిలచి,

"కరేపాకు కొనకండి. మాకలు మాత్రం యీ కరువు కాలంలో వూరికే వస్తాయా ?" అంటూ నాలుగు రెమ్మలు యిచ్చేది. కాని నేనే వెర్రి వెధవలా యీ పోట్లాటకు కారణం అయ్యాను. ఉదయంలేచి మొహం కడుక్కోక మునుపే ఒక వెదురువాసం తీసుకుని దానికి కత్తి ముక్క కట్టి పాప కిచ్చాను.

"వెధవ నాలికె. దానికి రుచులు కావాలి గదండీ ! పైగా .... కరివేపాకు కల్పవృక్షమనే ఒక సిద్ధాంతముంది కదా నా తలకాయలో...."

"కరివేపాకు కోసి మీ అమ్మకు యివ్వండే, నువ్వూ తమ్ముడూ. అమ్మ కారప్పొడి చేస్తుంది. రేపు యిడ్లెన్లు చేసుకుంటే ఆదివారం హాయిగా గడిచి పోతుంది" అని చెప్పాను.

ఆ తర్వాతే యుద్ధం జరిగిపోయిం దన్నమాట.

'నే నామెతో చెపుతానులే' అంటే మా ఆవిడ వినదు కదా ! "కరివేపాకు కల్పవృక్షమూ అంటూ నన్ని నరకకూపంలో పడేశారు. పిల్లా పీచూ లేరు. వెనుకా ముందు లేరుకదా ! ఆవిడ కెందుకండీ అంత పిసినారితనం" అంటుంది.

కరివేపాకు

"కరివేపాకు కోయడానికి కూడా అభం శుభం ఉంటాయా ? పైగా శనివారంట. వేంకటరమణ మూర్తికి అతి ప్రియమైనదట. కరివేపాకు కోయ కూడదట. పిల్లల చేతులు ఎర్రగా కందిపోయేలా లాక్కుపోయిందండీ కోసిన కరివేపాకంతా...."

అలా మా 'ధనమ్మ' నన్ను పట్టుకు దంచేసింది.

తప్పంతా నాదేనన్నా వూరుకోదు కదా !

మర్నాడు ఉదయమే ఆదివారంగా.

ఇడ్లెన్లలోకి ఉల్లికారమే నూరుకుంటున్నాం. అంటే 'ధనం' నూరుతోంది. రంగాజమ్మగారు మేడ దిగి తులశికోటలో నీళ్ళు పోసుకుందికి వచ్చారు.

నన్ను చూసి అదోలా అయిపోయి పైట మరీ యిలా లాక్కుని అటు మొహం తిప్పి, నీళ్ళు కోటలో పోసి, తీసి నెత్తిన జల్లుకుని, తులసిదళం కోసి నోట వేసుకొనిపోతూ ....

"ఇవాళ ఆఫీసు లేదా బాబూ !" అన్నది.

"ఆదివారంగా" అన్నాను ఆవిడకు ఏడుపుల్లు ఆముదం ఉడుకుతున్న నా మొహం యిక చూడగల శక్తి లేకపోయింది కాబోలు. వెళ్ళిపోయింది. ఆవిడ మెట్లన్నీ యెక్కాకా నాకు వళ్ళు మండి పోయింది.

"ఇలాంటివాళ్ళే గోవును చంపి చెప్పులు దాన మిస్తారు" అన్నాను.

మా ఆవిడ నవ్వుతూ వెటకారంగా ఎవరితో రహస్యం మాట్లాడుతున్నారూ అన్నది—లోటి దగ్గర్నుంచే.

అంటే 'చవటా ! రంగాజమ్మగారి దగ్గర నీకు భయమూ' అని అర్థం. నిజం చెప్పకేం గాని.... నాకు ఆవిడంటే కాస్త భయమే. మా ఆవిడన్నా ఉందనుకోండి. అది వేరే సంగతి.

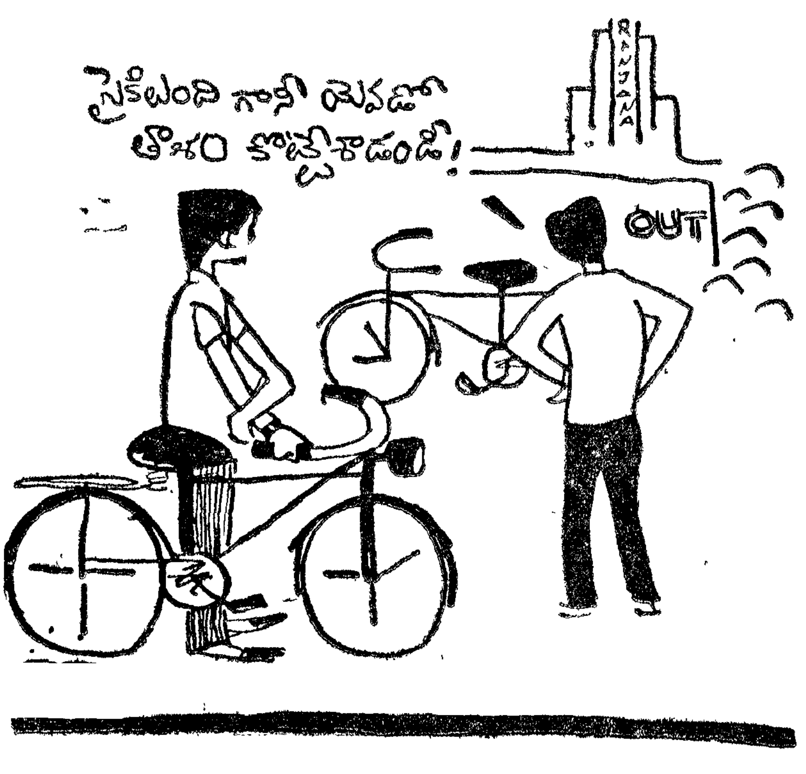

చుట్ట చప్పరిస్తూ ఆ తర్వాత ముసిలాయన అనగా మా యిల్లుగలావిడ ఆయిననమాట, వచ్చాడు.

నిష్పటి తగాదాకు స్వస్తి చెప్పాల్సి ఉందిగా మరి !

చెప్పాడు. 'ఫర్వాలేదండీ. మనలో మనకేమిటి?' అన్నాను.

అసలు పిల్ల కరేపాకు 'కత్తి కర్ర' తో కోస్తున్నం దుకు కానేకాదుటా రంగాజమ్మగారు పోట్లాడింది. ఆ కరేపాకు చెట్టుమీద ఒక కాకి గూడు పెట్టు కుంది. అందులో గ్రుడ్లున్నాయి. అవి ఆ కాకివేనని ఆమె నమ్మకం. వాటికి యీ కర్ర ఎక్కడ తగిలి అవి క్రింద పడిపోతాయోననే ఉద్దేశంలో "అలా కాస్త కేకలు వేసిందట" అంతే....

నాకూడా యీ కారణం సబబే ననిపించింది. "పోనీలెండి. కరేపాకేం భాగ్యమా ? బంగారమా ? కొనుక్కుందాం" అన్నాను.

ముసిలాడు దీనికి సమాధానం 'సరే' ననాలో 'లేదు' అనాలో కనుక్కున్నట్టు లేదు.

అంచాత "అమ్మమ్మ" అన్నాడు ముక్కుమీద వేలేసుకుని !

మా ఆవిడ వళ్ళుమంట తీర్చుకుందికి "అదీ తప్పేనా బాబయ్యగారూ! అమ్మ పెట్టా పెట్టదు... అడుక్కూ తిననియ్యదూ అని సామెతట" అన్నది.

ముసిలాడు లేని సత్తువ తెచ్చుకుని మరీ గబగబా వెళ్ళిపోయాడు.

నేను మా ధనాన్ని పిల్లల్ని ఆరోజు మ్యాటినీకి తీసికెళ్ళేదాకా అలా "అది" (నా యిల్లాలు) కారాలూ మిరియాలు నామీద నూరుతూనే ఉంది.

మా ధనం చెప్పింది. అసలు కాకిగూడూ కాదూ... వెంకటేశ్వరస్వాములవారి భక్తీ కాదుటా. రంగాజమ్మగారి కరేపాకు 'కక్కుర్తి' (మా ఆవిడ మాట ల్లోనే), అంతా దాన్ని అమ్ముకుందికేనట!

అమ్మడం ? ఇంత ఇల్లూ, అంత పెరడూ, అంత మొగుడూ. మెడనిండా బంగారం ... పైగా పిల్లా పీచూ లేదు .... అతనికి 'పింఛను' వస్తుందీ కూడా కదా ! కరివేపాకు ఎందుకు అమ్ముతుంది.

మా ధనం మాటలు కాదనటానికి ధైర్యం కావాలి.

సుగుణ చెప్పింది.

"అమ్మమ్మగారేం (అంటే రంగాజమ్మగారు) మొన్న మా క్లాసు అమ్మాయి సుమతికి వదినేమ పై పంకి యింత గోరింటాకు యిచ్చారు తెలుసారూ" అని ....

రంగాజమ్మగారంటే నాకు గల భక్తి పోయింది. భయం పోయిందా ? అనడక్కండి. ఇల్లుగలావిడంటే ఎవరికేనా అది పోదు.

"పిల్లలున్నవాళ్ళకైతే యిలాంటి దానం ధర్మం భూతదయా. లేనివాళ్ళ కేమిటండీ ?" అంటోంది. మా ఆవిడ. దాని కెవరిమీదైనా కోపం వస్తే చాలు. ఇక వాళ్ళ నీడకూడా అదు అష్టవంకరలు, అరవై లోపాలూ పెట్టగలదు.

రంగాజమ్మగారి మెడలో వున్న బంగారం అంతా ఆమె సొంతమట ! ఇల్లు ఆమె పేరనే ఉంది. తాళాలు ఆమె బొడ్డులోనే ఉన్నాయి. నా 'ముక్కు పిండి' అద్దె ఆమెయే అందుకుంటుంది. అంతా అమ్మగారి పెత్తనమే ! అయ్యగారి పేమైనట్టూ ?

ఏమోకాని .... నేను మాత్రం కరివేపాకు విష

యము మరిచిపోదా మనుకున్నాను. గాలీ, వెల్తురూ పెరడూ గిరడూ, పంపూ గింపూ లాంటి సౌకర్యాలు గల యిల్లూ తపస్సు చేసినా దొరకదు. కాని కరే పాకుతో 'లేహ్యం' చేసుకుంటే నిజంగా జాండిస్ రాదుట. మా 'ఆఫీసు బోయ్' చెప్పాడు.

ప్చ్ ! ఏం చేస్తాం .... ఎప్పుడేనా ఆవిడ వూ రెళ్ళదా ? (ఛీ, ఛీ! దొంగబుద్ధి లెంప లేసుకున్నాను)

ఆదివారం వచ్చింది. మామూలుగానే నేను పేపరు చదువుకుంటున్నా. ఒక ముతక మనిషి ఉంగరాల జుట్టూ, కావిరంగు పంచే అవీ ఉన్నాయి— వచ్చాడు. గేటు తీసుకుని లోపలకు వచ్చాడు.

మేడమీదకు వెళ్తున్నాడు.

మనకేంలే అని వూరుకున్నాను. మనిషి కాయ కష్టం చేసే వాలకంగానే ఉన్నాడు. సైకిల్ మీద వచ్చాడు.

మా ఆవిడ పొయ్యిమీద గిన్నె క్రింద పడవేసి వచ్చింది. మా వంటాళ్ళి ఎత్తుకోమంటూందేమో ననుకున్నా. కాదు. "చూశారా ? సైకి యిలా వెళ్ళాడే వాడికే పోయిన శుక్రవారం పొద్దున్నే 'రొడ్డుకి రొడ్డు' కరివేపాకు రూపాయి పావుల పుచ్చుకుని అమ్మేసింది" అన్నది రహస్యంగా.

'అలాగా' అన్నాను.

కాకి గూడు పడిపోలేదా ? అనుకుని చెట్టు మీదకు చూశాను. చెట్టు కొమ్మల మధ్య కాకి గూడు ఉన్నది కాని, కరివేపాకులు మాత్రం అంత దట్టంగా లేవు.

"పోన్లే ! మనం కొనుక్కుందాం ?" అన్నాను.

"ఏం మనుషులో ఛీ !"

మా ఆవిడ మాట విరిచి (అనవే) వాళ్ళు కూడా అలా తిప్పుకు నవ్వు యీసడించి వెళ్ళిపోయింది.

"సైకిల్ విలువ తెలియనిదే బంగారం విలువా తెలియదూ" అంటుంది రంగాజమ్మగారు. కాని నాకు కరివేపాకు గురించి యిన్ని రకాలు తెలుసునే కాని, యిలా అమ్ముతారని అని కూడా తెలియదూ."

ఆ ముతక మనిషిని అడిగాను. "ఏమయ్యా మేకలకా ?" అని.

"కాద" న్నాడు.

"మరెందుకూ ?"

పి కెందుకులేవయ్యా అన్న ధోరణితో చూసి.... "అమృతానికి"—అంటే అన్నంపెట్టుకుని అని అర్థం— అన్నాడు.

"అలాగా" అన్నాను.

"వస్తారేనండి" అన్నాడు.

రూపాయిన్నర యిస్తాడుట.

వోహ్ ! ఎలా దూసేశాడు చెట్టుని. "క్షవరం చేసేశాడు" అన్నాడు మా వాడిగాడు.

కరివేపాకు 'అబ్బ' అదంతా మూటగట్టి సైకిల్ మీద తీసుకుపోయాడు !

నేను దుఃఖంగా చూస్తూ వూరుకున్నాను. అయినా ఉండబట్టక, పోయేవాణ్ణి పలకరించి.

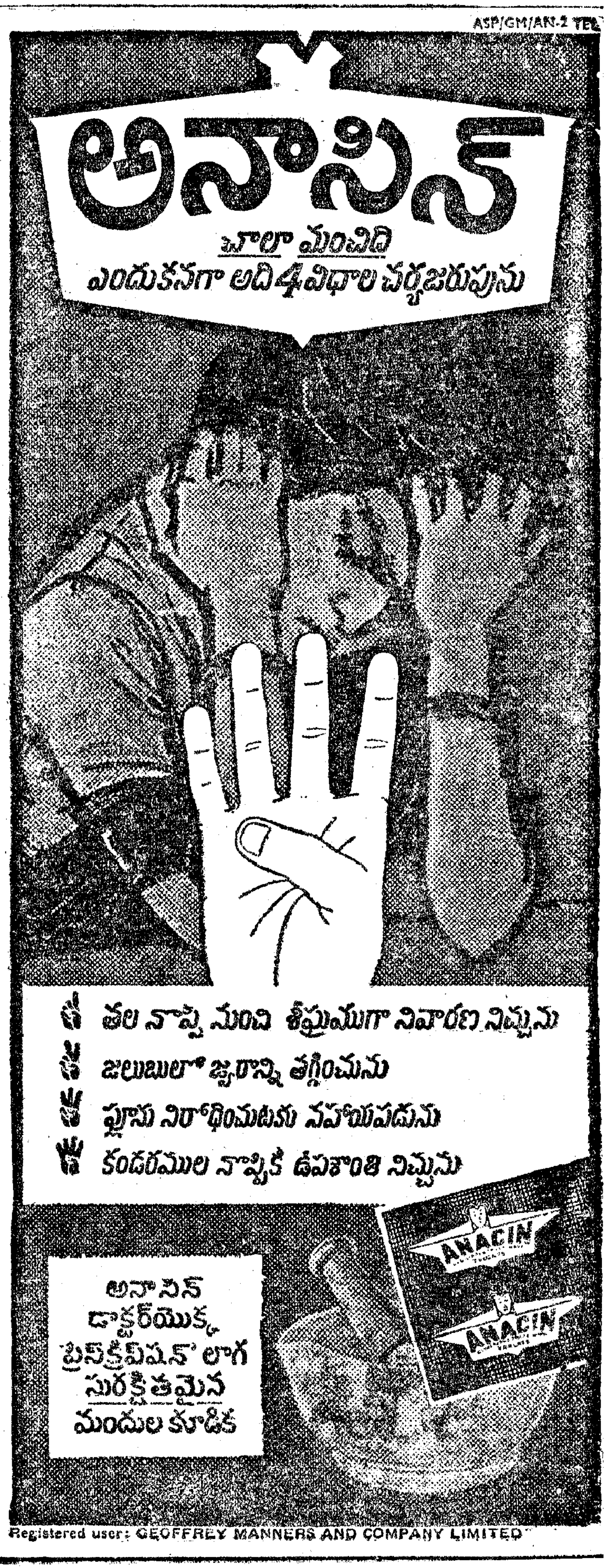

రీజినల్ ఆఫీస్: ఖోస్లా ఇంజనీరింగ్ కంపెని,
2-ఎ, నార్త్ క్రిసెంట్ రోడ్, టి. నగర్, మద్రాసు-17. ఫోన్ నెం: 84140.

50 సంవత్సరముల ఖ్యాతిగల
దృఢమైన వసా పిస్టల్ (Regd)

లైసెన్స్ అవసరంలేదు. నాటకములకు, సినిమాలకు మరియు ఆత్మ రక్షణకు యీ పిస్టల్ చాల ఉపయోగకరమైనది.

లిటిల్ చీఫ్ 6 షాట్లు రు. 25/-
లిటిల్ చీఫ్ 50 షాట్లు రు. 25/-

లైఫ్-టైమ్ గ్యారంటీ గలది. 50 షాట్లు ఉచితం. 6 షాట్ల పిస్టలుకు ప్రతి 100 షాట్లకు రు. 10/- అదనం. 50 షాట్ల పిస్టలుకు ప్రతి 100 షాట్లకు రు. 4/-అదనం. లెదర్ కేస్ రు. 5/- పోస్టేజి ఉచితం. ఇంగ్లీషులో మాత్రమే వ్రాయవలెను.

VASA WATCH CO,
163, (AM) Bhuleshwar. Bombay—2.

కరివేపాకు

"మళ్ళీ వారం వస్తావా ?" అన్నాను.

"చూద్దాం ! అప్పటి కెవరెక్కడుంటామో" అన్నాడు వాడు. వీడి వేదాంతం మండా !

"వున్న యిల్లు ఖాళీ చేయిస్తాన" ని వీడికి రంగాజమ్మ చెప్పలేదుకదా ! అదే పోకపోయాడు !

నాకో 'అయిడియా' వొచ్చింది. నేనే ఒక మారు వేషం వేసుకోడంట ! పెద్ద గోతాం తీసుకుని రావడం. బ్రమిసోలూ, చేతి కడియాలూ అన్నీ పెట్టుకోవాలి మరి. సినిమాల్లో లాగ, "అమ్మా ! (బొంగురుగా) రంగాజమ్మగారూ !" అనడం "నాకు కరివేపాకు మందులు చేయడానికి కావాలి ! ఉచితం కాదు. పది రూపాయలిస్తాను. మీ చెట్టు శాస్త్రరీత్యా శ్రేష్ఠమైంది. అందుకే యీ బంగారంలాంటి కరేపాకుకు పది అణాలుకు బదులు పది రూపాయలు యిస్తాను" అనడంట.

ఆవిడ 'ఎగిరి గెంతేసి' (అంటే అంత సంబరంగా అన్నమాట) ఒప్పుకుంటుందిగా. ఆకును అంతా కృష్ణంగా కోసి గోతాంలో కెత్తుకుని, దిగి సైకిలెక్కి అదే పరుగున పారిపోడంటా!.... (పది రూపాయిలూ లేవూ, గిది రూపాయిలూ లేదూ)

ఇలా నేను పగటికలలు కంటూనే ఉన్నానూ... నేడమీదనుంచి కెనడా యింజన్లా 'భాఁ భాఁ' మంటూ మా ఇల్లుగలావిడ కేకలు!

"నోరి నీ మొహం తగలెయ్యా నీ కడుపుడకా ! నా కరేపాకునంతా అదివారంపొద్దున అనక దూసుకు పోతున్నావ్రోయ్ !" అంటూ ఆవిడ బంగారం పోయినట్లే క్రిందకి వస్తోంది.

నా గుండెలు జారిపోయాయి. నేను పూరికే లోపల లోపల అనుకుంటున్నానే. కొంపతీసి అదే యీవిడ పసిగట్టలేదుకదా !....

లేచి నిలబడి .... "అబ్బే !, అబ్బే ! ఏమీ లేదే" అన్నాను.

"అయ్యో! ఏమీ లేదంటావేం బాబూ ! ఆ దొంగ వెధవ, నీ కళ్ళముందేగా చెట్టంతా దోచుకు పోయాడూ ?" అంటోందావె.

మందులో కన్నాట్ట! నాలుగాకు అన్నాడుట. (అబద్ధమంటుంది మా ఆవిడ) 'చెట్టుకి చెట్టే మోడు ఉంచి పట్టుకుపోయాడో'నని ఆవిడ కేకలు వేస్తోంది. నేను నోదార్చితే మా ఆవిడ నాకా పూట కడుపు తగుల్బుకోనేందుకు చిలక్కొయ్య యివ్వడం ఖాయం. నోరుమూసు కూర్చున్నాను.

"అయితే పిన్నిగారూ ! వాడు డబ్బు యివ్వకుండా పోయాడా ?" మా ధనం అమాయకంగా వెళాకోళంగా అడుగుతోంది.

రంగాజమ్మగారు చిందులువేస్తోనే ఉంది. రెండో మూడో యిస్తాననే ఉంటాడు. వాడు కాని, నేడ మీద యీవిడ ఏ వేంకటేశ్వర స్తోత్రమో చేసుకుంటూ ఉన్నది కదాని, స్వామివారి ప్రీతి అయిన పదార్థమేగా నని—ఆమెకు పుణ్యం దక్కించాలని— అలా యిస్తానన్న నాలుగు డబ్బులూ ఎగేసి— ఎగిరిపోయాడన్నమాట.

నాకు లోపల లోపల సంతోషంగానే ఉంది. నేనే మారువేషం కట్టనక్కర్లేదుగా.